



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobkyně **Z.A.**, bytem ■■■, zastoupené Mgr. Ing. Janem Valtrem, advokátem se sídlem Na Viničních horách 1834/24, 160 00 Praha 6, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **3. 4. 2015**, č. j. **SO/P/221/215/Kc/04 PŘ-ODV-3**,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 3. 4. 2015, č. j. SO/P/221/215/Kc/04 PŘ-ODV-3, se z r u š u j e pro vady řízení a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni k rukám právního zástupce Mgr. Ing. Jana Valtra, advokáta se sídlem Na Viničních horách 1834/24, 160 00 Praha 6, náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku,.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Včasnou žalobou se žalobkyně domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru správního, oddělení přestupků (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 22. 1. 2015, sp. zn. 3245/2014/SPŘ/OPŘ/706/Po, č. j. 6325/2014.

Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se měla dopustit tím, že dne ■■■ v ■■■ hod. na pozemcích mezi domy ■■■ a ■■■ v obci ■■■ úmyslně narušila občanské soužití vyhrožováním újmou na zdraví, když vyhrožovala panu ■■■ výrazem „... už má najatých pár chlapů, kteří ho pořádně zbijí ...“, za což jí byla uložena sankce napomenutí podle § 11 odst.

1 písm. b), § 12 odst. 1 zákona o přestupcích a dle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích povinnost uhradit náklady řízení ve výši 200 Kč.

Správní orgán prvního stupně shledal žalobkyni vinnou z uvedeného přestupku na základě svědeckých výpovědí ■■■ a ■■■, když konstatoval, že popis skutku, zejména způsob jeho spáchání odpovídá příslušným znakům skutkové podstaty přestupku. Poté, co správní orgán prvního stupně posoudil svědeckou výpověď žalobkyni navrženého svědka Václava ■■■, uvedl, že nebyl zjištěn důkaz, který by prokázal, že žalobkyně nemohla být na místě oznámené události a který by tak vyvrátil její obvinění, protože z této svědecké výpovědi vyplynulo, že žalobkyně na schůzku s ním došla, a když zjistila, že svědek není na místě, měla dostatek času se do místa trvalého bydliště vrátit a konflikt se v uvedený čas mohl uskutečnit. Skutečnosti zjištěné z výsledků svědků podle správního orgánu prvního stupně dokazují opak toho, co uváděla žalobkyně. Při stanovení výše a druhu sankce správní orgán prvního stupně vycházel z nebezpečnosti přestupku pro společnost a konstatoval, že jednáním žalobkyně došlo k narušení občanského soužití. Vzal v úvahu, že žalobkyně plně spolupracovala, nebyla u správního orgánu projednávána. Jako dostatečná sankce bylo uloženo napomenutí, protože se jedná o sousedský spor dlouhodobého charakteru, který uvedeného dne vygradoval z důvodů neshod o užívání pozemku mezi obviněnou a panem ■■■. Správní orgán prvního stupně dále zmínil, že závažnost přestupku vyplývá i mimo jiné i z horní hranice zákonné sazby, která činí 20 000 Kč pokuty.

Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění popsal průběh přestupkového řízení v prvním stupni. Se správním orgánem prvního stupně se ztotožnil v tom směru, že z celkového jednání žalobkyně mohla vzniknout důvodná obava o zdraví ■■■ na základě jejího výroku o tom, že „už má najatých pár chlapů, kteří ho pořádně zbijí“. Podle žalovaného bylo provedeno řádné dokazování, skutkový stav byl zjištěn spolehlivě a výpovědi svědka ■■■ bylo ověřeno, že na dobu incidentu měl s žalobkyní mít domluvenou schůzku, ale k tomu nedošlo a s žalobkyní v den incidentu vůbec nehovořil. Ačkoli žalobkyně trvala na tom, že se v místě, kde k přestupku mělo dojít, nevyskytovala, nebylo to žádným z důkazných prostředků prokázáno. Naopak z výpovědi svědkyně ■■■ podle žalovaného plyne, že žalobkyně se v čase a místě události na daném místě vyskytovala. Svědkyně žalobkyni viděla a slyšela, jak ■■■ vyhrožovala slovy, že si najme nějaké chlapy a ti jej zbijí. Výpověď svědkyně tak podle žalovaného potvrzuje přítomnost žalobkyně v místě a čase incidentu a shodně s výpovědí svědka S. potvrzuje spáchání přestupku uvedenými slovy. K dalším odvolacím námitkám mimo jiné žalovaný poznamenal, že ve výpovědích svědků ■■■ a ■■■ neshledal vzájemný rozpor, neboť výpovědi se v podstatných rysech shodují a ve svém celku objasňují, co se dne ■■■ v době kolem ■■■ hod. událo, když obdobně svědci popisují průběh jednání žalobkyně, tj. její vyhrožování újmou na zdraví, které jí je kladeno za vinu. Pokud se svědecké výpovědi rozcházejí v méně podstatných detailech, nemělo to podle žalovaného zásadní význam. Co se týká zejména vzdálenosti svědkyně od žalobkyně, podle žalovaného by naopak shoda mezi svědky o veškerých podrobnostech mohla navodit domněnku, že jsou svědkové domluveni. Dále se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval dalšími odvolacími námitkami a zejména též námitkami podjatosti, které žalobkyně vůči pracovníkům správního orgánu prvního stupně vznesla.

II. Žaloba

Podle žalobkyně je jak rozhodnutí žalovaného, tak prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť správní orgány se v rozporu s § 2 odst. 1 zákona o přestupcích nezabývaly též materiálním znakem přestupku. Podle žalobkyně, i s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2013, č. j. 8 As 83/2012-41, jsou správní orgány povinny vždy zkoumat, zda došlo k naplnění znaku materiálního, neboť to, že určité jednání vykazuje formální znaky přestupku, neznamená bez dalšího, že je přestupkem. I žalovaný se soustředil na prokázání objektivní stránky přestupku a neodůvodnil, v čem spatřuje porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, tedy naplnění materiální stránky přestupku. Podle žalobkyně byly v rámci projednávání věci zjištěny okolnosti, které mohly nebezpečnost jednání žalobkyně pro chráněný zájem posunout pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků snižovat. Podle žalobkyně jde o to, že mezi ní a I. S. existují dlouhodobé sousedské spory a žalovaný měl jednání žalobkyně v tomto kontextu posoudit a z tohoto pohledu zhodnotit materiální stránku přestupku. Rovněž měl hodnotit, že žalobkyně byla v afektu.

Podle žalobkyně nebyla dostatečně zjištěna objektivní stránka přestupku, neboť vyhrožování újmou na zdraví není samo o sobě dostačující. Vyhrožováním musí být úmyslně narušeno občanské soužití. Přitom ani správní orgán prvního stupně ani žalovaný se ve svých rozhodnutích pojmem občanského soužití nezabývali a nehodnotili, zda byl obsah pojmu naplněn.

Nesprávně byla zohledněna též subjektivní stránka. Žalobkyně s odvoláním na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2011, č. j. 7 As 105/2010-100, zdůraznila, že odpovědnost obviněného za přestupku nelze dovodit pouze z objektivní stránky přestupku. Správní orgány se soustředily na zjištění objektivní stránky přestupku, nezabývaly se však úmyslem žalobkyně vyhrožovat újmou na zdraví. Žalovaný nezdůvodnil, zda byl přestupek spáchán v úmyslu přímém nebo nepřímém a na základě jakých skutkových zjištění toto dovodil. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalobkyně dále namítala, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí nebylo dostatečně přesně vymezeno místo, kde mělo k spáchání přestupku dojít. Výrok, jak byl formulován, může být pravdivý pouze tehdy, pokud se žalobkyně v době spáchání domnělého přestupku nacházela na více pozemcích současně, což je nepravděpodobné. Žalovaný nebyl podle žalobkyně schopen určit místo, kde se měla žalobkyně v době spáchání domnělého přestupku nacházet. Takto vymezený skutek nedává dostatečnou záruku, aby jednání nebylo zaměnitelné s jiným. V tomto směru žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014-39, který se týkal požadavků na formulaci výroku rozhodnutí. Žalobkyně uvedla, že bližší vymezení pozemků nebylo obsaženo ve správním spise, nebyly provedeny žádné fotografie, místní šetření, ani svědecké výpovědi k tomu, kde by se měla žalobkyně v době spáchání přestupku nacházet. Identifikace místa domnělého přestupkového jednání jako „na pozemcích mezi domy J. 319 a J. 4976 v obci Jablonec nad Nisou“ není podle žalobkyně dostatečně určité a skutek takto vymezený ve výrokové části rozhodnutí může být zaměněn za jiný.

Žalobkyně rovněž brojila proti způsobu, jakým byl ve výroku rozhodnutí uveden čas spáchání přestupku, a to uvedením časového údaje „v 14:45 hod.“. Přitom v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí bylo uvedeno, že je možné, že se skutek stal v jiný čas, než je uváděn svědky. Žalovaný tento rozpor neodstranil a pouze odkázal na výpověď svědkyně ■■■, ta se však k době spáchání přestupku přesně nevyjádřila. Z rozhodnutí tak nelze dovodit, z jakých důkazních prostředků mají správní orgány za prokázané, že se skutek stal v 14:45 hod. Prvostupňový správní orgán nerozvedl úvahy, jak dospěl k závěru, že se skutek stal v jiném čase, než v jakém uvádějí svědci. Současně se nezabýval tím a neodůvodnil, jak dospěl k závěru, že se skutek stal v 14:45 hodin, když svědek I. S. se k času skutku nevyjádřil. Uvedené vady prvostupňového rozhodnutí žalovaný nenapravil. Naopak rozhodnutí zatížil nepřezkoumatelností, pokud uvedl, že závěr o tom, že žalobkyně skutek spáchala v ■■■ hod., plyne z výpovědi svědkyně ■■■, což je však v rozporu se správním spisem. Žalobkyně dále podotkla, že správní orgány byly oprávněny skutečnosti čerpat z důkazů provedených v rámci nařízeného ústního jednání, nikoliv v rámci výsledku provedených před policií nebo v rámci podání vysvětlení před správním orgánem, neboť tyto výsledky nejsou relevantními důkazy dle § 137 odst. 4 správního řádu. Arbitrární určení času skutku na 14:45 hod., ačkoliv pro tento závěr není opora ve správním spisu je v rozporu se zásadou povinnosti zjistit řádně skutkový stav a řádně odůvodnit rozhodnutí. Žalobkyně se odvolala na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 5. 11. 2014, sp. zn. 41 A 80/2013, který se zabýval otázkou postavení času spáchání přestupku na jisto.

Žalobkyně poté namítala, že žalovaný řádně nevypořádal rozpory ve shromážděných důkazech. Nehodnotil, proč dal přednost verzi prezentované svědkyní ■■■ před verzí žalobkyně a bez dalších úvah ji převzal a hodnotil ji jako pravdivou. Pokud správní orgán prvního stupně uvedl, že sled událostí z počátku října 2014 žalobkyni splynul, nijak se nezabýval tím, proč sled událostí měl splynout právě žalobkyni. Proto nejsou ve spisu žádné relevantní podklady. Takové rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012-30, který se týkal existence rozporů ve shromážděných důkazech. Správní orgány měly podle žalobkyně zdůvodnit, jak se s rozpory vypořádaly a proč uvěřily jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí. Ani žalovaný se s rozpory ve shromážděných důkazech a důvody pro přiklonění se k verzi uváděné svědkyní ■■■ spolu se svědkem ■■■ nevypořádal.

Správní orgány se ani nezabývaly věrohodností svědků ■■■ a ■■■. Přitom z písemností obsažených ve správním spise vyplynulo, že žalobkyně má se svědkem ■■■ dlouhodobé osobní spory. K nezbytnosti posoudit věrohodnost svědků se žalobkyně dovolala rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2014, č. j. 8 As 90/2014-87, jehož závěry lze vztáhnout i na napadené rozhodnutí. Dlouhodobé spory mezi žalobkyní a svědkem ■■■ zavdávají pochybnosti o jeho nestrannosti a věrohodnosti. Také z výpovědi svědkyní ■■■ vyplynul její negativní postoj k žalobkyni. Nevypořádáním věrohodnosti svědků žalovaný napadené rozhodnutí zatížil nepřezkoumatelností. K tomu žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As22/2013-27. Verzi žalobkyně vzaly správní orgány za nepravdivou pouze z toho důvodu, že ji uváděla žalobkyně.

Podle žalobkyně nebyly rozpory ve svědeckých výpovědích ■■■ a ■■■ ohledně vzdálenosti svědkyně od svědka a žalobkyně a dále v čase tvrzeného skutku řádně vypořádány. Argument žalovaného, že rozpory ve výpovědích bez ohledu na to, jak jsou závažného charakteru, jsou důkazem toho, že svědkové nebyli domluveni, označila žalobkyně za absurdní. Napadené rozhodnutí je podle žalobkyně také nepřezkoumatelné, neboť pokud žalovaný považoval za rozhodující výpověď svědkyně ■■■, není zřejmé, proč dal správní orgán prvního stupně přednost popisu události svědkem ■■■, pokud se týká slovního vyjádření, kterým měla žalobkyně vyhrožovat. Podle svědka ■■■ měla žalobkyně uvést, „že už má najatých pár chlapů, kteří ho pořádně zbijí“, zatímco ze svědecké výpovědi ■■■ vyplynulo, že měla žalobkyně ■■■ sdělit, „že si najme nějaké chlapy a ti jej zbijí“. Toto opomenutí je dle žalobkyně závažné, neboť žalovaný měl zejména vypořádat věrohodnost svědka ■■■, se kterým je žalobkyně v dlouhodobém sporu a může existovat důvod o jeho nestrannosti. Podle žalobkyně tak nebyl zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Žalobkyně správním orgánům také vytkla, že došlo k obrácení důkazního břemene. Prvoinstanční rozhodnutí totiž uvedlo, že nebyl zjištěn důkaz, který by prokázal, že žalobkyně nemohla být na místě oznámené události a dostatečně vyvrátil její obvinění. Žalobkyně poukazovala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž obviněný z přestupku nemusí prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil a nemusí se vyvinut. Správní orgán prvního stupně v rozporu s touto judikaturou dovodil, že by měl být ve správním řízení zjišťován důkaz, který by vyvrátil obvinění proti žalobkyni. Došlo tak k porušení práva žalobkyně na presumpci nevinu dle čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Správní orgán prvního stupně měl řádným a přezkoumatelným způsobem uvést, proč považuje argument žalobkyně, že se dne 2. 10. 2014 v uvedenou dobu na uvedeném místě nenacházela, za vyvrácený nebo lichý, nikoli věc uzavřít tím, že se obvinění nepodařilo vyvrátit a je možné, že se žalobkyně na uvedeném místě v uvedeném čase nacházela. Tuto vadu neodstranil ani žalovaný, když uvedl, že nebylo žádným z důkazních prostředků prokázáno tvrzení žalobkyně, že se nevyskytovala v místě, kde mělo k přestupku dojít. Žalovaný tak vlastně požaduje, aby byla prokázána negativní skutečnost. Žalobkyně se dále dovolávala příslušné judikatury a doktríny ohledně nemožnosti prokazovat negativní skutečnosti. Setrvala na tom, že žalovaný nesprávně uvedl, že se obvinění proti žalobkyni nepodařilo vyvrátit. Žalobkyně zopakovala, že není povinna jakkoliv obvinění proti sobě vyvracet a toto rovněž není úlohou správních orgánů. Ty mají řádně zjistit skutkový stav a ten podpořit řádným a přezkoumatelným odůvodněním, které má oporu ve skutkových zjištěních obsažených ve správním spise. Tato pochybení jsou dle žalobkyně zvláště významná, pokud byla spojena s tím, že žalovaný nijak neposuzoval věrohodnost svědků a převzal bez dalšího jejich verzi, a to přes určité rozpory ve výpovědích. Podle žalobkyně tak žalovaný i správní orgán prvního stupně porušili její veřejná subjektivní práva, jejich rozhodnutí jsou nezákonná, neboť porušila právo žalobkyně na presumpci nevinu.

Z uvedených důvodů žalobkyně navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný nesouhlasil s námitkou, že by se v napadeném rozhodnutí správní orgány nezabývaly materiální stránkou přestupku. Prvoinstanční správní orgán hodnotil formální i materiální znaky předmětného přestupku, což vyplývá, např. z odůvodnění, v němž uvedl, že popis skutku, zejména způsob jeho spáchání, odpovídá příslušným znakům skutkové podstaty. Z toho je zřejmé, že se správní orgán nezabýval pouze jedním znakem, např. formálním, ale znaky i materiálními. Pokud prvoinstanční orgán uvedl, že se zabýval zejména způsobem spáchání přestupku, je nepochybné, že otázku společenské škodlivosti hodnotil. Tuto skutečnost dále zdůraznil, když k materiální stránce přestupku uvedl, že při stanovení výše a druhu sankce přihlédl k nebezpečnosti přestupku pro společnost. Žalovaný oponoval, že by zjištěné skutečnosti, a to existence dlouhodobých sousedských sporů a jednání žalobkyně v afektu, snižovaly nebezpečnost jejího jednání. Podle žalovaného tyto okolnosti náleží více do hodnocení její osoby, včetně dalších kritérií, např. pohnutky dle § 12 zákona o přestupcích, na což bylo i správním orgánem prvního stupně a žalovaným reagováno. Z provedených svědeckých výpovědí podle žalovaného vyplývá, že žalobkyně stupňovala agresivní projev vůči I. S. krátce předtím, než mu vyhrožovala újmou na zdraví. Žalobkyně se měla k němu rozeběhnout, což v něm vyvolalo obavu, že ho chce uhodit. Obdobně vypovídala i svědkyně [REDAKCE]. Takové jednání žalobkyně v kontextu s následně vyslovenou verbální výhružkou zbitím najatými osobami nesvědčení o snížení nebezpečnosti jednání pro společnost.

Žalovaný se vyjádřil k významu pojmu občanské soužití dle § 49 zákona o přestupcích. Podle něj bylo provedeným dokazováním prokázáno, že žalobkyně vůči svědkovi S. užila zcela konkrétní výhružky, a to zbití konkrétními osobami. Tedy z její strany došlo k narušení klidného a spořádaného soužití obyvatel, neboť vyhrožování zbitím k takovému klidnému a spořádanému soužití nepatří a narušuje ho. Prvoinstanční orgán v odůvodnění svého rozhodnutí situaci posoudil a dospěl k závěru, že k narušení občanského soužití došlo. Objektivní stránka tak byla zjištěna a prokázána.

K námitce nesprávného zohlednění subjektivní stránky žalovaný uvedl, že rozsudek, jehož se v této souvislosti žalobkyně dovolávala, neodpovídá skutečnostem namítaným žalobkyní. V daném případě žalobkyně na svoji obhajobu neuváděla, že by si nebyla vědoma významu svých slov či, že je nevyslovovala úmyslně, ale zcela popřela, že by se v daném místě a v danou dobu vyskytovala.

K nepřesnému vymezení místa přestupku žalovaný uvedl, že spisová dokumentace nenasvědčuje tomu, že by ve vymezené lokalitě docházelo k dalším přestupkům, s nimiž by bylo možno jednání žalobkyně zaměnit a ani sama žalobkyně v průběhu řízení takovou možnost neuváděla. Vzájemná poloha osob zúčastněných na incidentu se průběžně měnila a vymezení místa, jak bylo uvedeno ve výroku rozhodnutí, je podle žalovaného dostatečně konkrétní a vylučuje možnost záměny s jiným jednáním.

Žalovaný rovněž nesouhlasil s námitkou týkající se vadného zjištění času skutku. Při ústním jednání dne 2. 12. 2014 se svědkové [REDAKCE] i [REDAKCE] po zákonném poučení vyjadřovali k věci ze dne 2. 10. 2014 v 14:45 hod., přičemž správní orgán se dále dotazem ujišťoval o tom, zda si je svědek jistý termínem skutku. Žalovaný uvedl, že pokud si správní orgán

prvního stupně je jistý na základě přímých důkazů o zjištěném skutkovém stavu, tak pouhé připuštění možnosti, že čas incidentu uváděný svědky nemusí být uveden přesně na minutu, nepředstavuje důvodnou pochybnost, na základě které by žalobkyně měla být shledána nevinnou. Žalovaný v tomto směru uvedl, že podstata skutku spočívá v jednání a v následku a totožnost skutku je zachována. Totožnost skutku nemění okolnosti, které jej pouze individualizují a skutek precizují, zejména pokud jde o čas a místo spáchání deliktního jednání.

K žalobním námitkám, jež se týkaly nevypořádání rozporů ve shromážděných důkazech, nevypořádání věrohodnosti svědků a vadné vypořádání námitky o rozporech ve výpovědích, žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. K námitce, která se týkala rozporů ohledně slovního vyjádření věty, kterou měla žalobkyně ■■■ vyhrožovat, žalovaný uvedl, že ve slovním vyjádření svědků ■■■ a ■■■ nespátřuje zásadní rozdíl a přikládá to tomu, že různí lidé jednu a tutéž událost líčí s různou mírou přesnosti.

Žalovaný se ohradil vůči námitce, že by došlo k obrácení důkazního břemene a že by bylo na žalobkyni požadováno, aby prokázala negativní skutečnost. S ohledem na § 50 odst. 3 správního řádu byl správní orgán povinen vyjádřit se ke skutečnostem, které žalobkyně uváděla, proto si předvolal a vyslechl svědka ■■■XX, kterého žalobkyně zmiňovala s tím, že na něho měla uvedeného dne čekat. Žalovaný setrval na tom, že žalobkyně se jednání, které má znaky přestupku proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, dopustila a tato skutečnost byla v řízení spolehlivě prokázána. Proto žalovaný setrval na svém rozhodnutí a navrhoval, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

IV. Replika žalobkyně

Žalobkyně na písemné vyjádření žalovaného reagovala replikou. Vyjádření žalovaného k materiální stránce přestupku žalobkyně oponovala tím, že uvedení množného čísla ve výrazu „způsob spáchání odpovídá příslušným znakům skutkové podstaty“, neplyne, že byla hodnocena i materiální stránka přestupku. Z žalovaným citované věty není zřejmé, zda způsob spáchání skutku byl hodnocen v rámci formální stránky přestupku, jež zahrnuje obligatorně čtyři znaky, nebo i v rámci materiální stránky přestupku.

Správní orgán prvního stupně v rozhodnutí neuvedl konkrétní důvody, ve kterých spatřuje ohrožení nebo porušení zájmu společnosti tvrzeným jednáním žalobkyně. Žádný ze správních orgánů tyto společenské zájmy, jejichž porušení nebo ohrožování zakládá materiální stránku přestupku, nedefinoval a nevymezil. Žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2015, č. j. 7 As 63/2015-29, jež odkazoval i na starší judikaturu, z něhož plyne, že jednoznačné odůvodnění naplnění materiálního znaku je vyžadováno. I pokud by byl způsob provedení skutku hodnocen v rámci materiální stránky přestupku, což ovšem dle žalobkyně z rozhodnutí nevyplývá, tak nedošlo k nevyhodnocení dalších aspektů materiální stránky. Tím bylo rozhodnutí zatíženo nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Přitom skutečnost, že žalobkyni byla uložena ta nejmírnější možná sankce, tj. napomenutí, dokládá, že při hodnocení přestupku pro společnost v rámci hodnocení druhu a sankce dospěl správní orgán prvního stupně k závěru, že jednání má velmi nízkou společenskou nebezpečnost. Pokud správní orgán uvedl, že došlo jednáním žalobkyně k narušení občanského soužití, měl tyto úvahy rozvést v rámci úvah o materiální stránce

přestupku, tj. zda je jednání vůbec přestupkem, a měl zohlednit více aspektů a okolností, což neučinil. Žalovaný toto pochybení nijak nenapravil.

K žalobní námitce, týkající se objektivní stránky přestupku žalobkyně doplnila, že žalovaný výklad neurčitého pojmu občanské soužití nahradil ve vyjádření ke správní žalobě, kde následně subsumoval tvrzené jednání pod tento pojem. Tyto úvahy však měly nalézt odraz v písemném vyhotovení napadeného rozhodnutí, což vyžaduje i judikatura Nejvyššího správního soudu, kterou žalobkyně rozsáhle citovala, a uzavřela s tím, že vadu napadeného rozhodnutí nelze zhojit vyjádřením žalovaného ke správní žalobě.

K žalobnímu bodu, jehož se týkalo definování času tvrzeného skutku, žalobkyně doplnila, že větu „k věci ze dne 2. 10. 2014 v 14:45 hod. mohu uvést následující“, na kterou žalovaný odkazoval v písemném vyjádření, zjevně formuloval správní orgán prvního stupně po poučení svědka. Otázka týkající se termínu skutku položená svědku S. pak směřovala jen na den, nikoliv na čas tvrzeného skutku. K času skutku se svědek S. nevyjádřil. V trestním oznámení svědka ■■■ ze dne 2. 10. 2014 bylo uvedeno, že skutek se měl stát v 14:30 hod., tento čas byl uveden při zahájení řízení přestupku proti žalobkyni a teprve následně v protokolu o ústním projednání přestupku byl uveden čas 14:45 hod. Pokud žalovaný ve vyjádření uváděl, že čas incidentu nemusí být uveden přesně na minutu, pak takové tvrzení prvostupňové rozhodnutí neobsahuje, když správní orgán prvního stupně pouze uvedl, že je možné, že se skutek vyhrožování újmou na zdraví stal v jiný čas, než který je uváděn svědky. Z prvostupňového rozhodnutí neplyne, zda jde o nepřesnost na minuty, desítky minut či hodiny. Připuštění této možnosti vzbuzuje důvodnou pochybnost o vině žalobkyně. Tvrzení žalovaného, že prvoinstanční správní orgán měl na mysli přesnost na minuty, z rozhodnutí nevyplývá. Žalobkyně setrvala na tom, že čas tvrzeného skutku tak nebyl dostatečně zjištěn, když čas 14:45 hod. byl v protokolu o ústním projednání přestupku jako identifikace uveden pouze správním orgánem, ale tento čas nebyl zmíněn jako čas, kdy měla žalobkyně vyhrožovat svědkovi S. žádným ze svědků. Pokud žádný ze svědků ani žalobkyně netvrdili, že se v uvedeném časovém úseku odehrávaly na místě i jiné skutky, které by byly zaměnitelné, nezabývá to správní orgán povinnosti řádně místo skutku vymezit tak, aby nebylo zaměnitelné s jiným jednáním.

Žalobkyně setrvala na to, že vymezení místa přestupku nebylo dostatečné. Vzdálenost domů je od sebe cca 40 metrů, pozemky mezi uvedenými domy jsou vícery a prostor, na kterém mohlo k tvrzenému jednání dojít, tak nemá žádné přesné ohraničení a dosahuje výměry až cca 2 200 m², tj. čtverec o délce strany téměř 47 m. Z toho žalobkyně dovozuje, že u verbálních přestupků je takové vymezení místa nedostatečné. Zrovna tak je nesprávné tvrzení žalovaného, že se poloha osob během incidentu měnila, když během krátce vyřčené jedné věty se pozice osob nijak výrazně změnit nemůže.

Žalobkyně z těchto důvodů setrvala na podané žalobě.

V. Posouzení věci soudem.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných

žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s., vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu podle § 75 odst. 1 s. ř. s. Po provedeném přezkumu došel soud k závěru, že žaloba je důvodná.

Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, jímž byla žalobkyně uznána vinou přestupkem proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, za což jí bylo uloženo napomenutí.

Podle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo v jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin. Ono porušení či ohrožení zájmu společnosti tvoří materiální stránku přestupku. Při hodnocení, zda je určité jednání přestupkem, je povinností správního orgánu nejen zkoumat, zda došlo k naplnění formálních znaků přestupku, ale také zabývat se tím, zda byl naplněn i znak materiální. Zcela na místě byl odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz), podle něhož nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby.

V projednávaném případě se ani správní orgán prvního stupně a následně ani žalovaný k podanému odvolání nijak k naplnění materiální stránky přestupku ze strany žalobkyně nevyjádřili. Ve shodě se žalobkyní má soud za to, že z obecného vyjádření v prvostupňovém rozhodnutí o tom, že „*popis skutku, zejména způsob jeho spáchání odpovídá příslušným znakům skutkové podstaty přestupku*“ nevyplývá, že prvoinstanční orgán hodnotil rovněž materiální stránku. Skutková podstata přestupku zahrnuje sice vícero znaků (jmenovitě objekt, objektivní stránku, subjekt, subjektivní stránku), ovšem mezi znaky skutkové podstaty nelze řadit společenskou škodlivost, resp. nebezpečnost přestupku (srov. Základy správního práva trestního, autorů Pavel Mates a kolektiv, C. H. Beck, 5. vydání, str. 53, kde je též uvedeno, že společenská škodlivost není znakovou podstatou). Z obecného vyjádření správního orgánu prvního stupně k naplnění znaků skutkové podstaty tedy nelze dovozovat, jak se domnívá žalovaný ve svém vyjádření, že se správní orgán vyjádřil k naplnění materiální stránky přestupku. Rovněž pokud byla nebezpečnost přestupku obecně zmíněna v části týkající se uložení sankce, nelze dovozovat, že se správní orgán prvního stupně posouzením materiální stránky jednání žalobkyně věnoval. Nebezpečnost přestupku, stejně jako jednání žalobkyně, případně způsob spáchání přestupku v předchozí části rozhodnutí, byly zmíněny obecně, bez konkretizace rozhodných okolností, které by byly z materiálního hlediska podrobeny posouzení.

Vyjadřoval-li se žalovaný následně ve svém vyjádření k žalobě ke skutečnostem, v nichž žaloba spatřovala okolnosti, které dle jejího názoru mohly snižovat nebezpečnost jednání žalobkyně, není možné, aby žalovaný takto nahrazoval absenci hodnocení materiální stránky přestupku v přezkoumávaných rozhodnutích. Žalovaný teprve ve vyjádření k žalobě hodnotil existenci dlouhodobého sousedského sporu mezi žalobkyní a ■■■ a jednání žalobkyně v afektu, případně zmínil další kritéria jako třeba pohnutku, a dovodil, že tyto skutečnosti nesnižují nebezpečnost jednání pod typicky běžnou pro vyskytující se případy takových přestupků. Přitom v uvedených okolnostech správní orgán prvního stupně

naopak spatřoval důvody pro uložení pouze napomenutí. Tedy hodnotil je jako skutečnosti, pro které měl přestupek za méně závažný. Z uvedených důvodů má soud za to, že v dané části je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, neboť nelze seznat důvody, pro které správní orgány považovaly materiální stránku přestupku za naplněnou.

Stejně tak nelze z napadeného rozhodnutí žalovaného seznat, na základě jakých konkrétních skutečností dospěl k závěru, že jednání žalobkyně bylo úmyslné. Subjektivní stránce jako obligatornímu znaku skutkové strany přestupku se správní orgán prvního stupně nevěnoval vůbec. Žalovaný poté pouze doplnil, že bylo prokázáno úmyslné narušení občanského soužití vyhrožováním újmou na zdraví, aniž by bylo ve smyslu § 4 odst. 2 zákona o přestupcích zřejmé, jak byly složka vědění a složka volní hodnoceny a na základě čeho. Zcela potom absentovaly úvahy, zda subjektivní stránka, tedy úmysl ať již v podobě úmyslu přímého či nepřímého, zahrnuje veškeré znaky objektivní stránky přestupku, tedy zda směřuje také k narušení občanského soužití.

Žalobkyni soud dále dává za pravdu, že neurčitý pojem „občanského soužití“ žalovaný vysvětlil nikoliv v napadeném rozhodnutí, ale vyjádřil se k němu opět až ve vyjádření k žalobě. Soud musí připomenout, že bez ohledu na to, jaké skutečnosti uvádí obviněný z přestupku na svoji obhajobu v průběhu správního řízení a v odvolání, je na místě, aby z rozhodnutí, jímž je obviněný uznán z uvedeného přestupkového jednání vinným, případně ve spojení s rozhodnutím odvolacího orgánu, s nímž zásadně tvoří jeden významový celek, byly důvody rozhodnutí seznatelné, a to ve vztahu k naplnění všech znaků skutkové podstaty přestupku, tedy včetně naplnění subjektivní stránky přestupku v určité formě. Závěry ohledně subjektivní stránky přestupku, tj. zavinění, jsou pak důležité i při ukládání sankce. Míra zavinění je totiž jedním ze zákonných kritérií, ke kterým v souladu s § 12 odst. 1 zákona o přestupcích správní orgán přihlíží při určení druhu sankce a její výměry.

Naopak nedůvodnou shledal soud námitku týkající se nepřesného vymezení místa přestupku ve výroku. Podle § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí, kterým je obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku je to, aby jeho jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním a aby byly řádně vymezeny rozhodné okolnosti z hlediska posouzení překážky litispendence, dodržení zásady *ne bis in idem*, překážky věci rozhodnuté, z hlediska vymezení z okruhu dokazování a pro zajištění práva pro obhajobu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014-48, či ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014-53).

V obecné rovině je možno žalobkyni přitakat, že z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v rozhodnutí trestního charakteru, kterým rozhodnutí o vině z přestupku bezesporu je, je nezbytné postavit na jisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zaručit jen konkretizací údajů popisujících skutek uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným (dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS).

V souzeném případě bylo místo přestupku, který měl spočívat ve verbálním vyhrožování žalobkyní svědku S., ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezeno „*na pozemcích mezi domy J. 319 a J. 4976 v obci J. n. N.*“. Podle přesvědčení soudu takto popsané místo přestupku, pokud byl současně vymezen způsob jeho spáchání a uveden čas, kdy mělo dojít k přestupkovému jednání, skutek vymezuje dostatečně určitě tak, aby nemohl být zaměněn s jiným a žalobkyně nemohla být poškozena z hlediska zásady *ne bis in idem*, překážky litispendence, práva na obhajobu. Vymezení místa přestupku pak bylo dostačující pro jeho následné podřazení pod určitou skutkovou podstatu dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Z její definice vyplývá, že přesnější vymezení místa přestupkového jednání není pro kvalifikaci jednání zcela podstatné. Argumentaci, k níž se žalobkyně uchyluje v replice, pak soud považuje dovedenou až k absurdním závěrům. Pro účely popisu skutku ve výroku rozhodnutí ve smyslu shora popsaných zásad považuje soud za postačující, pokud bylo vymezeno, že k danému jednání mělo dojít právě v obci Jablonec nad Nisou, v prostoru (vyjádřeno slovy „*na pozemcích*“) mezi domem J. 319, v němž bydlí žalobkyně, a J. 4976, kde se přechodně zdržuje a podniká svědek I. S. Z tohoto pohledu výrok prvostupňového rozhodnutí požadavkům § 77 zákona o přestupcích z hlediska vymezení místa, kde mělo k přestupku dojít, vyhovoval.

Důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí vydaného v prvním stupni řízení soud neshledal samotný způsob, jakým byl skutek vymezen časově. Tedy vyjádření přesného času, kdy mělo k přestupkovému jednání dojít, údajem „*v 14:45 hod.*“.

Jak prvostupňové rozhodnutí (a to přes nešťastnou formulaci ohledně možné jiné doby přestupku), tak odůvodnění rozhodnutí žalovaného, ale zejména obsah správního spisu (svědecká výpověď svědka ■■■ ve spojitosti se svědeckou výpovědí svědkyně ■■■, ze kterých správní orgány vycházely) implikují závěr, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí přesně uvedený čas spáchání přestupku nebyl správními orgány vnímán s přesností na minuty, a to i s ohledem na to, že při zahájení přestupkového řízení byl vymezen údajem „*v 14,30 hod.*“. Pokud správní orgány vycházely ze zmíněných svědeckých výpovědí, kdy z vyjádření svědkyně ■■■ vyplývá, že k přestupkovému jednání žalobkyně mělo dojít krátce po 14:30 hod., s tím, že svědek I. S., který o přestupku žalobkyně též vypovídal, tento časový údaj nijak nezpochybňoval. Je zřejmé, že takto byl čas přestupkového jednání oběma správními orgány zamýšlen. Nepřesnost, kdy na místo běžně užívaného spojení „*kolem 14:45 hod.*“, případně „*v přesně nezjištěný čas mezi 14,30 a 14,45 hod.*“ byl ve výroku rozhodnutí užít arbitrárně stanovený čas přestupkového jednání, by sama o sobě nevedla soud k závěru, že je prvostupňové rozhodnutí ve výroku nesrozumitelné či v rozporu s § 77 zákona o přestupcích. Případně že by bylo možno pouze na základě přesně vymezené doby spáchání přestupku na minutu možno učinit závěr o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu.

Důvodným ovšem shledal soud žalobní bod týkající se nevypořádání rozporů ve výpovědích svědků, a zejména též námitku, v níž žalobkyně správním orgánům vytýkala, že vůbec nehodnotily věrohodnost svědků.

Podle § 50 odst. 3 správního řádu je správní orgán v přestupkovém řízení, které se zahajuje z moci úřední, povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného. Podle § 52 správního řádu přitom není vázán návrhy

účastníků na provedení důkazů, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Provedené důkazy pak hodnotí v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, která je zakotvena v § 50 odst. 4 správního řádu a znamená, že správní orgán není vázán žádnými formálními pravidly, jež by stanovily, jaká je důkazní síla jednotlivých důkazních prostředků (není-li zákonem stanovena závaznost některého z podkladů), neznamená to však, že by závěry správního orgánu o skutkové stránce věci mohly být výsledkem libovůle. Důkazy hodnotí podle svého vnitřního přesvědčení, jednotlivě i v jejich vzájemném souhrnu. Rovněž svědecká výpověď, která je jedním z možných důkazních prostředků, musí být takto hodnocena. Zejména pokud vyjdou najevo okolnosti, které zavdávají pochybnosti o věrohodnosti svědka, je třeba, aby se jimi správní orgán při vyhodnocení svědecké výpovědi zabýval a ověřil je.

Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a jakož rozhodnutí žalovaného vyplývá, že důkazy, které vedly správní orgány k závěru o vině žalobkyně, jsou výhradně svědecké výpovědi svědků ■■■ a ■■■. Soud dává žalobkyni za pravdu v tom, že pokud správní orgány upřednostnily skutkovou verzi, kterou předestřeli svědek I. S. a svědkyně ■■■, oproti tvrzení žalobkyně, která trvala na tom, že se daného přestupkového jednání nedopustila, pak bylo jejich povinností v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu zabývat se důkazní silou provedených svědeckých výpovědí a vyhodnotit věrohodnost svědků, a následně pečlivě hodnotit rozdíly ve svědeckých výpovědích.

Hodnocení důkazní síly svědeckých výpovědí a v rámci toho hodnocení věrohodnosti vyslýchaných svědků má podle přesvědčení soudu klíčový význam právě v případech přestupkového jednání (v případě žalobkyně navíc spočívajícího ve verbálním projevu), které není prokazováno jinými důkazy než právě svědeckými výpověďmi, které stojí oproti skutkovým tvrzením obviněného z přestupku.

V souzeném případě je pak tato potřeba ještě umocněna tím, že žádným dalším důkazem s výjimkou svědeckých výpovědí není vyvrácena varianta skutkového děje, kterou předestřela žalobkyně. Klíčové je zvážení věrohodnosti svědeckých výpovědí také proto, že přestupkové řízení bylo se žalobkyní zahájeno z iniciativy právě jednoho ze svědků. Ze spisového materiálu totiž vyplývá, že se tak stalo v důsledku trestního oznámení ze dne 2. 10. 2014, které na žalobkyni podal právě ■■■ pro vyhrožování onou větou, že žalobkyně „má už najatých pár chlapů, kteří jej pořádně zbijí“. Nelze ovšem pominout, že toto trestní oznámení na žalobkyni podal ■■■ v rámci prošetřování obvinění z omezování svobody (opakované uzamčení vrat zámkem či řetězem), které naopak vznesla žalobkyně na policii téhož dne v předchozích hodinách a ve kterém také zmínila jednání ■■■. Ten následně potvrzoval dlouhodobé spory mezi ním a žalobkyní a sám se dovolával svědectví sousedky ■■■, která byla následně vyslechnuta i v přestupkovém řízení. Zmíněné okolnosti měly správní orgány vést k řádnému hodnocení provedených svědeckých výpovědí. Pokud tak správní orgán prvního stupně neučinil a neučinil tak ani žalovaný v odvolacím řízení, lze mít důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu. Soud dodává, že hodnocení důvěryhodnosti svědků a důkazní síly svědeckých výpovědí jednotlivě nemůže být nahrazeno obecnou poznámkou žalovaného o tom, že svědkyně ■■■ vypovídala po zákonném poučení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2014, č. j. 8 As 90/2014-87).

S ohledem na to, že v dalším řízení bude povinností žalovaného zabývat se hodnocením důvěryhodnosti obou svědků a důkazní silou provedených svědeckých výpovědí, považuje soud za předčasné vyjadřovat se k hodnocení svědecké výpovědi bagristy ■■■ a výtkám ohledně obrácení důkazního břemene. Po vyhodnocení svědeckých výpovědí sousedů ■■■ a ■■■ z hlediska věrohodnosti bude třeba, aby se správní orgány znovu zabývaly i případnými rozdíly ve svědeckých výpovědích, na které žalobkyně již v průběhu správního řízení poukazovala, a řádně se s nimi vypořádaly. A poté teprve přistoupily k hodnocení těchto důkazů v souhrnu se svědeckou výpovědí ■■■. Tedy zda jeho výpověď podporuje skutkovou verzi žalobkyně a vyvrací svědecké výpovědi ostatní či naopak, případně zda má vůbec z pohledu rozhodných skutečností pro naplnění skutkové podstaty nějakou důkazní váhu. V obecné rovině soud pouze připomíná, že negativní skutečnost (tedy v případě žalobkyně její tvrzení, že se na daném místě nenacházela a uvedenou větu neproněsala) nelze dle stávající doktríny i početné judikatury prokazovat. Stejně lze v obecné rovině připomenout, že není povinností žalobkyně prokazovat v přestupkovém řízení svou nevinu.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je zčásti nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., zčásti vadné dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., a proto jej zrušil postupem dle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vady řízení, a to bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

V dalším řízení je žalovaný ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán vysloveným názorem soudu. Bude jeho povinností, jak již uvedl soud shora, především přistoupit k hodnocení provedených důkazů naznačeným směrem v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu a svoje úvahy při hodnocení provedených důkazů a učinění skutkových závěrů uvést přezkoumatelným způsobem v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu do odůvodnění svého rozhodnutí. Teprve dospěje-li žalovaný k závěru, že přestupkové jednání bylo žalobkyni řádně prokázáno, bude na místě, aby odůvodnil, zda takové jednání naplnilo veškeré znaky skutkové podstaty přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, tedy včetně objektivní stránky a zavinění v určité formě. Povinností žalovaného bude rovněž vypořádat se s naplněním materiálního znaku přestupku, tedy škodlivostí přestupkového jednání a jeho nebezpečností pro společnost z hlediska zákonem chráněného objektu, zejména též s ohledem na skutečnosti, které podle žalobkyně nebezpečnost popsaného jednání měly snížit pod určitou hranici.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Ve věci byla se svou žalobou úspěšná žalobkyně, soud jí proto proti neúspěšnému žalovanému přiznal náhradu nákladů řízení. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky Sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč, odměnou právního zástupce za 3 úkony právní služby ve výši 9 300 Kč [3 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení, podání žaloby a repliky], náhradou hotových

výdajů ve výši 900 Kč (3 paušály po 300 Kč za 3 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu). Advokát soudu nedoložil, ač k tomu byl pro případ rozhodnutí soudu bez nařízení ústního jednání vyzván, že by byl plátcem DPH, osvědčení o tom není založeno ani na správě soudu. Celková výše náhrady nákladů je tedy 13 200 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 26. listopadu 2015.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně